

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 P 102496 24 Gž 2
Novi Travnik, 18.2.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, građansko vijeće sastavljeno od sudija: Senad Begović, predsjednik vijeća, Aide Pezer-Alić i Denis Trifković, članovi vijeća, u parničnom postupku tužitelja Raiffeisen bank d.d. BiH, Glavna filijala Zenica, ul. Maršala Tita bb, protiv tuženog O. I. sina I. iz D. V., ul. ... br...., radi duga, v.sp. 33.917,15 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 102496 24 P 2 od 7.8.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj 18.2.2025. godine, donio je sljedeću:

PRESUDA

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 102496 24 P 2 od 7.8.2024. godine potvrđuje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi da tužitelju po osnovu ugovora o kreditu br. 2800125159 od 16.10.2014.g. isplati iznos duga od 11.048,93 KM, a po osnovu ugovora o kreditu br. 2800157870 od 23.09.2015.g. iznos od 21.173,94 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom za oba kredita počev od dana 19.02.2020.g do isplate uz naknadu troškova vanparničnog postupka u iznosu od 55 KM, troškova izvršenog postupka u iznosu od 300,00 KM, te troškova parničnog postupka u iznosu od 950,00 KM.

Protiv navedene presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu zbog bitne povrede parničnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi ističe da bitna povreda parničnog postupka postoji jer je presuda nerazumljiva, u suprotnosti sa provedenim postupkom, ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati i u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Prije svega prvostepeni sud se u obrazloženju pobijane presude poziva na prijedlog za izvršenje na temelju vjerodostojne isprave-mjenice serijskog broja ..., koja je protestirana od strane Općinskog suda Bugojno, protestni list broj: 46 0 V 096945 20 V od 2.6.2020.g. i mjenicaeserijskog broja ..., koja je protestirana od strane tog Suda, protestni list broj: 46 0 V 096945 20 V od 2.6.2020.g., te rješenje Općinskog suda Bugojno broj: 46 0 1 102496 21 1 od 4.11.2021.g., a u obrazloženju presude na strani 2. se vidi koji su dokazi provedeni na glavnom ročištu i navedeni dokazi na koje se poziva prvostepeni sud nisu evidentirani kao dokazi koji su provedeni na glavnoj raspravi. Samim tim je navedena presuda nezakonita, obzirom da Sud svoju presudu temelji na dokazima koje nije ni proveo na glavnom ročištu. Također iz tužbe tužitelja od 20.4.2022.g. jasno se vidi da navedeni dokazi i nisu predloženi da se provedu na glavnom pretresu. Bitna povreda parničnog postupka ogleda se u tome što je izvršni postupak pokrenut samo u odnosu na dugovanje po kreditu broj: ... od 16.10.2014.g. i po tom izvršnom postupku je predmet upućen u parnicu i ne može se voditi parnični postupak i za Ugovor o kreditu broj; ... od 23.09.2015.godine. Obzirom da to može biti samo zaseban parnični postupak, a postupak koji je proizišao iz izvršnog postupka može biti isključivo vezan za Ugovor koji je izvršni postupak pokrenut. Za svako proširenje tužbe moralo je biti doneseno posebno

rješenje o dozvoljenu koji se dozvoljava proširenje tužbe, a u ovom slučaju nije bilo rješenja kojim se dozvoljava proširenje tužbe. Obzirom da je Kantonalni sud u Novom Travniku svojim rješenjem broj: 46 0 P 102496 23 GŽ od 15.11.2023.g. uvažio žalbu, te ukinuo prethodnu prvostepenu presudu broj: 46 0 P 102496 22 P od 08.02.2023.godine i predmet vratio na ponovni postupak, uz napomenu da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, obzirom da u sudskom postupku nije utvrđeno na što se odnose transakcije počevši od 5.4.2021 godine, te da je bio osnovan prigovor tuženog da je vještak trebao da utvrdi koliki je iznos uplaćen na ime spornih Ugovora na period od maja 2016.g. do septembra 2020.g., obzirom da tuženi u tom periodu sa svojih računa nije podizao novac. Obzirom da je i na glavnoj raspravi održanoj dana 22.2.2024.godine od strane punomoćnika tužitelja predloženo da vještak treba da utvrdi da li se prije ručne isplate podnesen pismeni zahtjev za isplatu od strane klijenta, odnosno tuženog, da li taj zahtjev tuženi potpisuje i da li je banka po proceduri obavezna dostaviti klijentu, a u vezi sa ovim prijedlogom sam tuženi je tražio da sud i njemu dostavi izvode i zahtjeve za ručnu isplatu, u smislu da on, prilikom isplate novca na šalteru, nije dobijao svoj primjerak zahtjeva, koji je podnosio banci. Također je tužitelj trebao u roku od 15 dana u spis suda dostaviti analitičku karticu svih računa tuženog kod tužitelja, sa pregledom uplata i isplata od dana zaključenja Ugovora do danas i to jedan primjerak za sud, a jedan primjerak za tuženog. Nesporno je da ponovo u dopunskom nalazu i mišljenju nije ništa otklonjeno od podataka koji su bili u osnovnom nalazu i mišljenju i da sud nije riješio sporno pitanje šta je i na što se odnose isplate koje su vršene sa računa tuženog u periodu od maja 2016.g. do septembra 2020.g. obzirom da je samo utvrđeno da on u tom periodu nije podizao sredstva sa svog računa. Obzirom da tužitelj nije proveo kao dokaz izvršni spis broj: 46 0 0 102496 21 1, koji je osnov za pokretanje tužbe, nesporno je da se navedena presuda ne može ispitati, niti je tužitelj predlagao proširenje tužbe za Ugovor koji nije bio regulisan ovim izvršnim predmetom, te da nije doneseno rješenje kojim se dozvoljava proširenje tužbe u odnosu na rješenje kojim je izvršni spis upućen u parnicu. Zbog svega gore navedenog predlaže da drugostepeni sud uvaži žalbu, preinači pobijanu presudu na način da tužbu tužitelja odbije kao neosnovanu ili u krajnjem slučaju uvaži žalbu, ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovo odlučivanje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Pošto je ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom i po službenoj dužnosti, shodno članu 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15- u daljem dijelu teksta: ZPP), drugostepeni sud je zaključio slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Iz stanja spisa i osporene presude, proizlazi da su parnične stranke pred sudom, u skladu sa odredbom člana 7. ZPP, iznijele sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i izvele dokaze koje su smatrale bitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

U konkretnoj pravnoj stvari prijedlog za izvršenja je podnesen na temelju vjerodostojnih isprava iz čl. 29. stav 2. Zakona o izvršnom postupku ("Službene novine Federacije BiH", br. 32/2003, 52/2003 - ispr., 33/2006, 39/2006 - ispravka, 39/2009, 35/2012 i 46/2016 i "Službeni glasnik BiH", br. 42/2018 - odluka Ustavnog Suda), odnosno mjenice serije: ...i mjenice serije:..., koje su prethodno protestirane dana 2.6.2020.godine pred Općinskim sudom u Bugojnu pod poslovnim brojem: 46

0 V 096945 20 V na ukupan novčani iznos od 36.722,78 KM, a koje je tužitelj nesporno izdao kao sredstvo plaćanja i instrument osiguranja plaćanja kredita, što mjenica na temelju čl.1.Zakona o mjenici ("Službene novine Federacije BiH", broj 32/00) i jeste, od čega je dug po mjenici serije: ... na dan dospijeca 19.2.2020. godine iznosio 23.887,38 KM, a po mjenici serije: ... na dan dospijeca 19.2.2020.godine iznosio 12.835,40 KM, što je ukupno činilo novčani iznos od 34.823,62 KM, za koji je i određeno izvršenje. Obzirom da je izvršenik izjavio prigovor protiv rješenja o izvršenju sud je rješenjem od 4.11.2021.godine odgodio izvršenje i odredio da se prijedlog smatra tužbom. Tužitelj je u skladu sa čl. 53. stav 3. ZPP-a u uređenom podnesku od 20.4.2022.godine, koji predstavlja ispravljenu tužbu, opredijelio pravni osnov tužbenog zahtjeva na ugovore o kreditima, što je zakonom priznato pravo tužitelja, koje u fazi pripremnog ročišta nije uslovljeno prethodnom saglasnošću tuženog, kako to žalitelj pogrešno smatra.

Prvostepeni sud je, nakon provedenih dokaza, usvojio tužbeni zahtjev i presudom od 8.2.2023.godine obavezao tuženog da tužitelju, na ime neizmirenog duga prema Ugovoru o kreditu broj ... od 23.09.2015. godine, te Ugovora o kreditu broj: ... od 16.10.2014. godine isplati ukupan iznos od 33.521,51 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od 19.2.2020. godine, uz naknadu troškova prethodnog vanparničnog postupka u iznosu od 55,00 KM, troškove prethodnog izvršnog postupka u iznosu od 300,00 KM, te troškove parničnog postupka u iznosu od 650,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema presude pod prijetnjom izvršenja. Po žalbi tuženog Kantonalni sud u Novom Travniku je dana 15.11.2023. godine je presudu ukinuo i predmet vratio na ponovni postupak zbog nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Nakon provedenog ponovnog postupka, u kojem je urađena dopuna nalaza i mišljenja, prema uputi Kantonalnog suda, sud donosi pobijanu presudu na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja iz kojeg proizilazi sljedeće:

- da je nesporno da su stranke dana 22.9.2015. godine zaključile ugovor o dugoročnom kreditu br. ... na iznos kredita od 31.000,00 KM (čl.1. Ugovora) s tim da ukupan dug po osnovu glavnice i kamata na dan zaključenja Ugovora iznosi 44.468,40 KM, (čl. 7. Ugovora) sa rokom otplate od 120 mjeseci,

- da su stranke dana 14.10.2021.godine zaključile Ugovor o kreditu br. ... na iznos kredita od 18.900,00 KM(čl.1. Ugovora) s tim da ukupan dug po osnovu glavnice i kamata na dan zaključenja Ugovora iznosi 27.589,20 KM, (čl. 7. Ugovora) sa istim rokom otplate .Uvidom u priložene opomene pred utuženje iz 2019. godine sud je utvrdio da je tužitelj pozvao tuženog na izmirenje duga u roku 5 dana gdje se iste u slučaju nepoštivanja roka imaju smatrati dejstvom izjave o raskidu navedenih ugovora,

- da je vještačenje po vještaku ekonomske struke Čiča Ermi utvrđeno da ukupna visina dugovanja tuženog prema tužitelju za oba kredita na dan 4.11.2022. godine iznosi 33.677,85 KM, a u dopuni nalaza od 19.4.2024. godine da je na dan 21.2.2024.godine visina dugovanja po oba kredita iznosila 32.222,87 KM. (visina dugovanja po kreditu br. ... od 16.10.2014. godine 11.048,93 KM), a visina dugovanja po kreditu br. ... od 23.9.2015. godine 21.173,94 KM). U osnovnom nalazu vještakinja navodi da je iz raspoložive dokumentacije utvrdila da su mjenice sa stanjem duga popunjena na dan 19.2.2020. godine, dok je prijedlog za izvršenje na temelju istih podnesen 5.4.2021. godine, a rješenje o izvršenju doneseno 28.9.2021. godine, te da je od dana popunjavanja mjenice do dana podnošenja prijedloga za izvršenje izvršena djelimična uplata duga po oba kredita u iznosu od 1.899,16 KM, dok ukupne uplate tuženog nakon popunjavanja mjenice iznose

3.044,93 KM. Iz nalaza, kao i dopune nalaza vještaka proizilazi, a što je i sam tuženi tokom postupka isticao, da tuženi na svom računu kod Raiffeisen banke ima priliv sredstava po osnovu penzije kod FZ PIO/MIO i po osnovu primanja od Federalnog ministarstva za pitanje boraca. Dopunom nalaza i mišljenja, urađenom u ponovljenom postupku, je utvrđen ukupan priliv i odliv s računa tuženog koji ima kod Raiffeisen banke, detaljno prikazan na strani 4., 5. i 6. obrazloženja presude, među kojim je i period od maja 2016.godine do septembra 2020.godine (strana 10. do 14. Dopune nalaza) na kojem su jasno prikazane uplate i isplate tuženog slijedom čega žalbeni navodi tuženog da sud nije riješio sporno pitanje šta je i na što se odnose isplate koje su vršene sa računa tuženog u periodu od maja 2016.g. do septembra 2020.g. obzirom da je samo utvrđeno da on u tom periodu nije podizao sredstva sa svog računa, ne stoje.

U konkretnoj pravnoj stvari vještačenje je provedeno po vještaku ekonomske struke po prijedlogu tužitelja sa zadatkom danim na pripremnom ročištu održanom dana 4.10.2022. godine da se utvrde dugovanja za obje kreditne partije koje su predmet ovog spora do dana izrade nalaza, visinu uplata izvršenih na ime duga od dana pokretanja izvršnog postupka tj. od dana 5.4.2021. godine do dana izrade, te okolnosti svih transakcijskih i drugih računa dužnika otvorenih kod Raiffeisen banke sa osvrtnom na način plaćanja dugovanja, te dostavi informaciju da li se vodi neki drugi sudski postupak na računima dužnika otvorenih kod Raiffeisen banke. Vještak je dopunom nalaza i mišljenja odgovorio na ove zadatke, dajući jasan, razumljiv i opsežan nalaz sa jasno prikazanim prilikama na račun tuženog i svim izvršenim uplatama slijedom čega, u nedostatku dokaza predloženih od strane tuženog, prvostepeni sud pravilnom primjenom čl. 126. ZPP zasniva svoju odluku na nalazu i mišljenju, što žalbene navode tuženog kojim osporava utvrđeno činjenično stanje u pogledu visine utvrđenih dugovanja po osnovu oba ugovora o kreditu čini neosnovanim.

Suprotno žalbenim navodima, sud je pravilno cijenio i ostale izvedene dokaze i iste doveo u vezu sa nalazom i mišljenjem vještaka i njegovom dopunom pravilno zaključujući da je po osnovu podignutih kredita bio izdat trajni nalog temeljem kojeg su vršene obustave rata kredita na primanjima tuženog koja su lijegala na njegov račun otvoren kod tužitelja, ali da već krajem 2015. godine dolazi do kašnjenja jedne i pol rate kredita, s kojim kašnjenjem je nastavljeno i u 2016. godini i u obje godine je tuženom istovremeno vršena gotovinska isplata određenog iznosa novca , te je jedan dio otišao na kartično plaćanje, zatim u 2019. godini i to do 19.08.2019. godine na ime rata kredita bio je uplaćen djelomičan iznos od 2.742,00 KM , kada dolazi do blokade ½ primanja tuženog kako na penziji, tako i primanjima od Ministarstva za pitanja boraca po osnovu Rješenje o izvršenju br. 46 0 P 033499 19 I 2, što se nastavlja i u narednim godinama, te se po osnovu rata kredita isplaćuje znatno umanjen iznos u odnosu na pripadajući iznos rata kredita, a u 2024. godine dolazi i do obustava po novom Rješenju u o izvršenju br. br. 46 0 K 053684 23 I 2 , tako da ne stoje navodi tuženog da su u tom periodu svi rashodi bili po osnovu uplata kredita i naknada za vođenje računa i nikakvog drugog kredita , a da nije bilo rješenja o izvršenju zbog čega nije moglo biti kašnjenja nijedne rate i zbog čega nije bilo osnova za raskid ugovora.

Osnovano se žalbom ukazuje da je sud cijenio mjenicu serije ..., mjenicu serije ... i protest br: 46 0 V 096945 20 V, koji dokazi prema sadržaju zapisnika sa pripremnog ročišta i ročišta za glavnu raspravu nisu predloženi kao dokazi od strane parničnih stranaka i čije izvođenje sud nije odredio, slijedom čega te dokaze u skladu sa čl. 8. i

126. ZPP nije ni mogao cijeniti jer se ova obaveza suda ograničava samo na dokaze koji su izvedeni pred sudom. Međutim, ovaj propust prvostepenog suda ne predstavlja povredu iz čl. 209. stav 1. ZPP, odnosno povredu koja je od utjecaja na pravilnost i zakonitost pobijane odluke u činjeničnoj i pravnoj situaciji kada tužitelj traženi iznos potražuje po osnovu ugovora o kreditima, čije postojanje je nesporno, a visina duga utvrđivana vještačenjem po vještaku ekonomske struke koji je dao jasan i detaljan način prikazujući ukupno zaduženje tuženog i njegove uplate od dana zaključenja ugovora, uključujući i period protestiranja i popunjavanja mjenica, slijedom čega su zaključci suda o visini duga iskazanog u mjenicama i protestu br. 46 0 V 096945 20 V irelevantni i kao takvi ne utječu na zakonitost pobijane presude, koja je zasnovana na nalazu i mišljenju vještaka, koji je sa aspekta svoje struke, dao detaljan prikaz svih priliva i odliva na računu tuženog i svih izvršenih uplata, uključujući i stanje duga na dan sačinjavanja mjenica, a koji primjedbama tuženog, pa i žalbenim navodima, nije doveden u pitanje.

Tačna je i tvrdnja da sud nije odredio izvođenje dokaza uvidom i čitanjem u izvršni spis broj: 46 0 0 102496 21 I, pa ni u rješenje o izvršenju broj: 46 0 1 102496 21 1 od 4.11.2021.godine kojim je odgođeno izvršenje određeno rješenjem o izvršenju broj: 46 0 I 102496 21 I od 28.9.2021. godine, određeno na osnovu protestiranih mjenica broj: ... i..., kao vjerodostojnih isprava. Međutim, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da sud ove dokaze nije cijenio, niti na njima zasnivao svoju odluku, jer se sporno rješenje od 4.11.2021.godine pominje na strani 1. obrazloženja pobijane odluke u kontekstu obrazloženja toka postupka. Stoga ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

U konkretnoj pravnoj stvari izvršenje je određeno na osnovu vjerodostojnih isprava – mjenica serijskog broja:..., koja je protestirana od strane Općinskog suda u Bugojnu, protestni list broj 46 0 V 096945 20 V od 2.6.2020. godine, kao sredstva obezbjeđenja Ugovora o kreditu broj: ... od 23.9.2015.godine i mjenice serijskog broja: ... koja je protestirana od strane tog Suda protestni list broj 46 0 V 096945 20 V od 2.6.2020. godine, kao sredstvo obezbjeđenja Ugovora o kreditu broj: ... od 16.10.2014.godine, kao vjerodostojnih isprava iz čl. 26. stav 2. Zakona o izvršnom postupku, da bi tražitelj izvršenja u parničnom postupku opredijelio svoje potraživanje po osnovu ugovora o kreditu kojim je bilo obezbjeđeno potraživanje mjenicama. Stoga, ne stoje žalbeni navodi da je izvršenje određeno samo na osnovu dugovanja po kreditu broj: ... od 16.10.2014.g. i da je po tom izvršnom postupku predmet upućen u parnicu i da se ne može voditi parnični postupak i za Ugovor o kreditu broj: ... od 23.9.2015.godine.

Pravilno je prvostepeni sud osnovanost tužbenog zahtjeva cijenio prema odredbama Zakona o obligacionim odnosima FBiH FBIH ("Sl. list SFRJ", br. 29/1978, 39/1985, 45/1989 -odluka USJ i 57/1989, "Sl. list R BiH", br. 2/1992, 13/1993 i 13/1994 i "Sl. novine FBiH", br. 29/2003 i 42/2011- u daljem dijelu teksta: ZOO) jer su za rješavanje ovog spora relevantne odredbe ZOO iz razloga što je tužitelj u podnesku od 20.4.2022. godine izvršio preinačenje istovjetnosti zahtjeva, navođenjem činjeničnog osnova koji nije zasnovan na mjenicama, nego na ugovornom odnosu između parničnih stranaka, koji je nastao zaključenjem ugovora o kreditu u vezi s kojih su mjenice izdate.

Preinačenje tužbe promjenom istovjetnosti zahtjeva je u ovoj parnici uticalo i na promjenu pravne kvalifikacije spora, koji je tako prestao biti mjenični spor, u kojem tužitelj zahtijeva isplatu mjenične svote na osnovu mjenice broj: ... i broj: ... koji se

rješava po pravilima koja vrijede za mjenično obavezivanje kao apstraktni pravni posao, a postao građanski spor, u kojem sud odlučuje o svim prigovorima koji proizlaze iz osnovnog posla koji su stranke zaključile primjenom odredaba Zakona o obligacionim odnosima. Obzirom da tužitelj na temelju čl. 57. stav 1. ZPP-a ima pravo da preinači tužbu bez saglasnosti tuženog i dozvole suda, te da se u smislu čl. 56. stav 1. ZPP-a preinakom smatra i promjena istovjetnosti tužbenog zahtjeva izvršenim preinačenjem odredbe Zakona o mjenici su postale irelevantne za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva, pa su neosnovani i žalbeni navodi da se nije povodom duga iz oba ugovora o kreditu nije mogao voditi spor.

Obzirom da je tužitelj opomenama pred utuženje iz 2019. godine pozvao tuženog na izmirenje duga u roku 5 dana, uz upozorenje da u slučaju nepoštivanja ostavljenog roka uplate opomena ima dejstvo izjave o raskidu po kojim tuženi, prema činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda nije postupio, a što proizilazi i iz sadržaja nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, uz ugovoreno pravo tužitelja da u slučaju svakog ponašanja korisnika suprotnog od ugovorenih obaveza da jednostrano raskine ugovor (čl. 9.1. ugovora) što ima za posljedicu dospijeće svih obaveza pravilno prvostepeni sud zaključuje da su ugovori raskinuti u skladu sa čl. 126. stav 1. ZOO, a dosuđeni iznosi dospjeli na naplatu. Naime, saglasno odredbi člana 126. stav 1. ZOO, kad ispunjenje obaveze u određenom roku nije bitan sastojak ugovora, dužnik zadržava pravo da i poslije isteka roka ispunji svoju obavezu, a povjerilac da zahtjeva njeno ispunjenje. Ali, ako povjerilac želi raskinuti ugovor, mora ostaviti dužniku naknadni primjereni rok za ispunjenje, a ako dužnik ni u naknadnom roku ne ispunji obavezu nastaju iste posljedice kao i kada je rok bitan sastojak ugovora (stav 2. i 3. člana 126. ZOO). Naknadni primjeren rok ima karakter dopunskog roka, u kojem žalitelj nije postupio, iako je upozoren da takvo nepostupanje ima za posljedicu raskid ugovor, koje dejstvo imaju i dostavljene opomene, na što je žalitelj upozoren u istim.

Po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je imao činjenični i pravni osnov kada je odlučio kao u izreci pobijane presude, jer je tužitelj na osnovu izvedenih dokaza, u skladu sa odredbama čl. 7. i 123. st. 1. Zakona o parničnom postupku, dokazao osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva.

Članom 1069. ZOO je propisano da se ugovorom o kreditu banka obavezuje da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obavezuje da banci plaća ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vrati u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom.

Tužitelj je, prema pravilnom i potpunom utvrđenju prvostepenog suda, dokazao da je sa tuženim zaključio ugovore iz čl. 1069. ZOO, po osnovu zaključenih ugovora o kreditu stavio tuženom na raspolaganje ugovorene iznose novca, što nije bilo sporno u postupku, da tuženi nije izvršavao svoju obavezu iz ugovora, odnosno da je postupao protivno čl. 1069. ZOO, zbog čega je tužitelje na temelju čl. 126. ZOO raskinuo ugovore, čime su neisplaćeni iznosi dospjeli na naplatu i temeljem čl. 132. stav 2. ZOO, kao ugovorna strana koja je u potpunosti izvršila ugovorne obaveze, stekao pravo da zahtjeva od tuženog vraćanje iznosa koje je temeljem zaključenih ugovora dao tuženom, a koje on nije vratio, koji na osnovu detaljno i pravilno sačinjenog nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke iznose 11.048,93 KM po osnovu Ugovora o kreditu br. ... od 16.10.2014.g. i 21.173,94 KM po osnovu Ugovora o kreditu broj ... od 23.09.2015.g.

Prema tome, žalbeni razlozi iz kojih tuženi pobija presudu prvostepenog suda nisu ostvareni, jer je prvostepeni sud na odlučno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo, odredbe iz člana 17., 126. 132. stav 2. ,262 i 1065. ZOO kada je obavezao tuženog da tužitelju isplati tražene novčane iznose, pravilnom primjenivši i čl. 277. ZOO, kada je na ove iznose dosudio i zakonsku zateznu kamatu počev od 19.2.2020.godine, tj, nakon dospelosti obaveze.

Prvostepeni sud je pobijanu odluku, činjenično i pravno jasno i potpuno obrazložio prema standardima i zahtjevima utvrđenim članom 6. Evropske konvencije i članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku FBiH, po kojima, da bi odluka bila podobna za ispitivanje po uloženom pravnom lijeku, obrazloženje iste mora sadržavati razloge o odlučnim činjenicama u svakom konkretnom predmetu (ovakav stav je zauzeo Vrhovni sud u presudi broj: 46 0 P 006187 12 Rev od 31.10.2013. godine, Ustavni sud BiH u više odluka kao i u odluci Ap-352/04 od 23.3.2005. godine).

Ostali žalbeni navodi za ishod spornog odnosa i ovog žalbenog postupka nisu od odlučnog značaja, radi čega ih drugostepeni sud, saglasno odredbi člana 231. Zakona o parničnom postupku neće posebno ni cijeniti.

Na temelju iznesenog, ovaj sud zaključuje da žalbeni razlozi zbog kojih se pobija prvostepena presuda nisu ostvareni, pa kako nisu ostvareni ni razlozi na koje drugostepeni sud, prema odredbi iz člana 221. ZPP, pazi po službenoj dužnosti, to je valjalo žalbu, primjenom odredbe iz člana 226. navedenog Zakona, odbiti i presudu prvostepenog suda potvrditi.

Predsjednik vijeća

Senad Begović